

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **S. B.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR X,
doručovací adresa X,
zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou
se sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j.: MV-85052-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou, ve znění jejího doplnění ze dne 16. 8. 2020, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAM“) ze dne 24. 10. 2019, č. j. OAM-1900-29/DP-2019, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), tak, že prvostupňové rozhodnutí změnila na znění: *„Žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje,*

neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.“

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce pobýval na území ČR na základě povoleného pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 8. 3. 2017 do 7. 3. 2019 (dále také jen „povolení“). Dne 28. 1. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení. Žalobce k žádosti připojil výpis ze živnostenského rejstříku s dobou platnosti živnostenského oprávnění do 7. 3. 2019. Jelikož žádost neobsahovala všechny zákonem požadované náležitosti, byl žalobce OAM opakovaně vyzván k jejímu doplnění, mimo jiné o doklad potvrzující účel pobytu na území, neboť mu platnost živnostenského oprávnění končila dnem 7. 3. 2019. Následně OAM žádost prvostupňovým rozhodnutím zamítl a platnost povolení neprodloužil, neboť shledal, že nejsou splněny podmínky pro jeho vydání, když žalobce ani po výzvě nepředložil doklady, které by prokazovaly, že má platné živnostenské oprávnění. Neshledal ani, že by prvostupňové rozhodnutí znamenalo nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že v době podání žádosti i v průběhu řízení o žádosti plnil účel pobytu na území ČR, neboť disponoval živnostenským oprávněním. Dále uvedl, že ke dni odvolání disponuje oprávněním k podnikání, což dokládá aktuálním výpisem z živnostenského rejstříku.
4. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. Souhlasila v něm s OAM, že žalobce nedoložil doklad prokazující oprávnění k provozování živnosti, protože OAM nezbylo než žádost zamítnout. Uvedla však, že OAM měl žádost zamítnout z důvodu nedoložení dokladů za účelem ověření údajů v ní doložených dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoli z důvodu nesplnění některé z podmínek pro udělení víza dle § 56 odst. 1 písm. l) téhož zákona. Proto výrok prvostupňového rozhodnutí změnila tak, jak je uvedeno výše. K odvolací námitce, že žalobce předkládal výpis z živnostenského rejstříku za účelem prokázání, že na území ČR podniká a disponuje povolením k podnikání, připustila, že žalobce tento výpis doložil. Tento výpis však nesplňoval podmínku stanovenou v § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z něj bylo zřejmé, že žalobce disponoval živnostenským oprávněním do 7. 3. 2019. Žalobce tak nepředložil doklad o tom, že jeho živnost trvá i nadále. Dodala, že skutečnosti zjištěné z výpisu z živnostenského rejstříku ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na zásadu koncentrace řízení stanovenou v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přijmout. Tyto doklady totiž mohl žalobce uplatnit již v prvostupňovém řízení. Závěrem se ztotožnila s názorem OAM ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tu spatřoval v porušení zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, § 3 správního řádu a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu. Žalovaná také nepřihlédla k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedla, jakými úvahami byla při hodnocení věci vedena, čímž porušila § 68 odst. 3 správního řádu. Bylo porušeno i jeho právo na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

6. Uvedl, že v době podání žádosti disponoval oprávněním k provozování živnosti, jež platilo do 7. 3. 2019. Dodal, že na výzvu OAM předložil v dubnu 2019 též výpis z živnostenského rejstříku. Odmítl názor žalované, že tento výpis nebylo možné uznat jako doklad osvědčující účel pobytu. S odkazem na § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců uvedl, že po celou dobu řízení splňoval podmínku pro vznik živnostenského oprávnění a chybný postup živnostenského úřadu nelze připisovat k jeho tíži. Dodal, že v ČR žije a podniká od roku 2006, řádně platí daně a odvody, nepáchá trestnou či přestupkovou činnost. Jediné pochybení, kterého se dopustil, bylo, že se řídil pokyny živnostenského úřadu a požádal o vystavení živnostenského oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), (dále jen „živnostenský zákon“). Upozornil, že nebyl informován o možnosti vystavení tzv. překlenovacího štítku a dostal se ne vlastní vinou do nepřehledné situace, v níž ve snaze dostat výzvě OAM několikrát požádal o vystavení živnostenského oprávnění.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť námitky shledala za totožné s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení.
9. Uvedla, že žalobce na výzvu OAM sice doložil výpis z živnostenského rejstříku, dle něhož došlo ke vzniku oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona, nedoložil však doklad prokazující oprávnění k provozování živnosti, resp. nedoložil, že jeho živnost i nadále trvá. S odkazem na judikaturu správních soudů uvedla, že vzhledem k zásadě koncentrace řízení nemohla přihlédnout k výpisu z živnostenského rejstříku předloženému v odvolacím řízení. Nejistila ani žádný důvodný předpoklad ospravedlňující prodlevu s předložením tohoto dokladu.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl žádné důkazy, neboť účastníci provedení důkazů nenavrhovali.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podstatou sporu je posouzení, zda žalobce předložil řádně a včas doklad, který by prokazoval, že měl platné živnostenské oprávnění ke dni rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, či nikoli.
14. Soud ze spisového materiálu zjistil tyto pro věc významné skutečnosti:
15. Z výpisu z živnostenského rejstříku předloženého žalobcem k žádosti vyplývá, že žalobce měl živnostenské oprávnění platné do dne 7. 3. 2019. Žádné jiné platné živnostenské oprávnění z tohoto výpisu nevyplývá.
16. Výzvou OAM ze dne 11. 2. 2019, č. j. OAM-1900-8/DP-2019 (dále též „výzva I.“) byl žalobce vyzván, mimo jiné k předložení dokladu potvrzující účel pobytu na území ČR, tj. dokladu o tom, že na území ČR podniká. Byla mu stanovena lhůta 30 dnů od doručení

výzvy a zároveň byl poučen o následcích neodstranění vad žádosti. V reakci na tuto výzvu žalobce dne 25. 2. 2019 opětovně doložil výpis z živnostenského rejstříku s dobou platnosti živnostenského oprávnění do 7. 3. 2019. Výzvou ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-1900-16/DP-2019 OAM (dále též „výzva II.“) prvostupňový správní orgán žalobce znovu vyzval k předložení dokladu potvrzující účel pobytu na území ČR a upozornil jej, že jeho živnost zanikla ke dni 7. 3. 2019, proto měl žalobce předložit doklad o tom, že jeho živnost dál trvá. Dne 16. 4. 2019 žalobce předložil výpis z živnostenského rejstříku Úřadu městské části Praha 4 ze dne 11. 4. 2019, podle kterého žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona. Následně dne 29. 5. 2019 žalobce předložil výpis z živnostenského rejstříku Úřadu městské části Praha 10, stav dni 7. 6. 2019, z něhož vyplynulo, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona dnem 15. 11. 2006 s datem zániku dnem 7. 3. 2019.

17. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl spolu s odvoláním žalobce (konkrétně k doplnění odvolání ze dne 23. 12. 2019) předložen v té době aktuální výpis z živnostenského rejstříku, ač žalobce v odvolání uváděl: „Pro úplnost uvádím, že rovněž k dnešnímu dni disponuji oprávněním k podnikání, jak dokládám aktuálním výpisem z živnostenského rejstříku“. Spisový materiál naopak obsahuje výpis z živnostenského rejstříku ze dne 9. 6. 2020, z něhož vyplývá, že žalobce měl živnostenské oprávnění platné od 25. 11. 2019 do 8. 10. 2020.
18. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
20. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
21. Podle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
22. Podle § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
23. Podle § 31 odst. 1 písm. b) téhož zákona *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
24. Soud o věci uvažil takto:
25. K procesním námitkám soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i vyjádření žalované k žalobě ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen, a dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností podle § 2 a § 3 správního

řádu a posoudily jej v souladu se zákonem a s přihlédnutím k jeho konkrétním okolnostem. Žalobce ostatně ani konkrétně netvrdil, v čem spatřuje zjištění skutkového stavu za nedostatečná, soud se jím proto stejně tak v obecné poloze zabýval, a nedostatky ve zjištění skutkového stavu pro posouzení věci samé (žádosti) neshledal. Žalovaná také v souladu s § 68 odst. 3, věta první správního řádu, podle kterého *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*, v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně rozvedla důvody výroku, označila podklady pro jeho vydání, vyjádřila jednoznačně, jakými úvahami byla při hodnocení projednávané věci vedena, a jak se vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Námitka porušení namítaných ustanovení správního řádu tak není důvodná.

26. K námitkám ve věci samé je z podkladů spisového materiálu zřejmé, že v době podání žádosti žalobce disponoval jediným platným živnostenským oprávněním. Toto oprávnění bylo platné do 7. 3. 2019. Po výzvách OAM žalobce dodal nové výpisy z živnostenského rejstříku, a sice dne 16. 4. 2019 žalobce předložil výpis z živnostenského rejstříku Úřadu městské části Praha 4 ze dne 11. 4. 2019, podle kterého žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona. Následně dne 29. 5. 2019 výpis z živnostenského rejstříku Úřadu městské části Praha 10, stav dni 7. 6. 2019, z něhož vyplynulo, že žalobci vzniklo živnostenské oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona dnem 15. 11. 2006 s datem zániku dnem 7. 3. 2019.
27. Živnostenský zákon v § 47 odst. 7 stanoví, že *jedná-li se o ohlášení zahraniční fyzické osoby, která je povinna doložit též doklad o povolení k pobytu podle § 5 odst. 5 a která prokázala splnění všech podmínek s výjimkou podmínky povolení k pobytu, vydá živnostenský úřad zahraniční fyzické osobě pro účely řízení o povolení k pobytu výpis s údaji podle § 47 odst. 2 s výjimkou údaje podle písmene e). Právo provozovat živnost vznikne této osobě dnem doložení dokladu prokazujícího udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu živnostenskému úřadu, u kterého byla živnost ohlášena. Nesplňuje-li zahraniční fyzická osoba všeobecné a zvláštní podmínky provozování živnosti, rozhodne živnostenský úřad o tom, že ohlašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění (podtržení doplnil soud). Dle odst. 8 téhož ustanovení pak doloží-li osoba uvedená v odstavci 7 doklad o povolení k pobytu podle zvláštního právního předpisu do 3 pracovních dnů ode dne ohlášení místa pobytu cizince na území České republiky, živnostenský úřad do 5 pracovních dnů vydá výpis podle § 47 odst. 2. Nedoloží-li tato osoba doklad o povolení k pobytu ve stanovené lhůtě, živnostenský úřad rozhodne o tom, že ohlašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Stejně živnostenský úřad rozhodne i v případě, že uvedená osoba nedoložila doklad o povolení k pobytu ve lhůtě 6 měsíců ode dne doručení výpisu podle odstavce 7. Živnostenský úřad do živnostenského rejstříku zapíše skutečnost, že ohlašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Ustanovení odstavce 2 písm. e) téhož zákonného ustanovení uvádí, že se ve výpisu vydaném fyzické osobě uvede doba platnosti živnostenského oprávnění; u osoby, na kterou se vztahuje povinnost mít povolený pobyt podle § 5 odst. 5, se touto dobou rozumí doba povoleného pobytu.*
28. Z citovaných ustanovení živnostenského zákona je zřejmé, že výpis z živnostenského rejstříku vydaný podle těchto ustanovení neprokazuje, že má subjekt platné živnostenské oprávnění. Naopak právo provozovat živnost v tomto případě vzniká až v případě doložení dokladu o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu srov. např. i komentářovou literaturu k § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona, dle

níž „Tento výpis neobsahuje identifikační číslo osoby ani dobu platnosti živnostenského oprávnění a konkrétní den jeho vzniku. Vzhledem k tomu, že výpis neobsahuje všechny zákonné údaje, nemůže podnikatele opravňovat k provozování živnosti, a není tudíž průkazem živnostenského podnikání. Výpis slouží výhradně jako potvrzení splnění všeobecných a zvláštních podmínek provozování živnosti (s výjimkou podmínky doložení pobytu) pro účely řízení o povolení k pobytu.“ (Kunštátová, T., Solomonová, K., Dickelt, F., Balada, L. Živnostenský zákon. Komentář. 1. vydání Praha: C. H. Beck, 2019).

29. Je tedy zjevné, že žalobce v řízení před OAM nedoložil doklad o tom, že doklad o tom, že na území ČR podniká i po 7. 3. 2019, tedy že nadále disponuje platným živnostenským oprávněním a plní tak účel svého pobytu v ČR. Nepředložil ani jiný doklad potvrzující účel pobytu na území, vyžadovaný § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
30. Nic na tom nemění ani skutečnost, že se tomu tak stalo v odvolacím řízení. Jak totiž správně konstatovala žalovaná, nemohly k této skutečnosti správní orgány přihlédnout s ohledem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že je především na žadateli, aby shromáždil a předložil prvostupňovému správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, nelze tento nedostatek zhojit cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36 nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36).
31. Ze skutkových okolností projednávaného případu se přitom nepodává, že by žalobce z objektivních důvodů nemohl doložit doklad podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců již v řízení před OAM. Ostatně nic takového ani netvrdil. Žalobce naopak opakovaně dokládal v řízení před OAM výpisy z živnostenského rejstříku, ani jeden však neosvědčoval, že od 7. 3. 2019 nadále plní účel pobytu na území ČR. Doklad o plnění účelu pobytu žalobce předložil až v odvolacím řízení, kdy podle výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 9. 6. 2020 žalobce disponoval živnostenským oprávněním platným od 25. 11. 2019 do 8. 10. 2020, tedy až po vydání prvostupňového rozhodnutí OAM (dne 24. 10. 2019).
32. Lze tak uzavřít, že žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí platným živnostenským oprávněním nedisponoval, ač jej dle § 31 odst. 1 písm. b) měl předložit již s podanou žádostí. Neučinil tak ostatně ani na výzvy správního orgánu prvního stupně, ve kterých byl podrobně, určitě a srozumitelně seznámen s tím, jak má svou žádost doplnit, a byl poučen o následcích jejího nedoplnění.
33. Žalobce tvrdil, že nebyl informován o možnosti vystavení tzv. překlenovacího štítku, pročež žádal o vystavení živnostenského oprávnění dle § 47 odst. 7 a 8 živnostenského zákona. Tento argument ovšem nesvědčí o objektivní příčině, kterou by nemohl žalobce ovlivnit. Žalobce se mohl a měl informovat o možnosti vydání tzv. překlenovacího štítku, který slouží jako osvědčení o podání žádosti o vydání či prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a který deklaruje legálnost pobytu objektivně existující splnění podmínek fikce trvání dosavadního oprávnění k pobytu. Žalobci nic

nebránilo, aby si o překlenovací štítek požádal a na jeho základě dále žádal o živnostenské oprávnění. Žalobcovu neznalost jistě nelze považovat za okolnost, která mu znemožnila doložit předmětný doklad dříve.

34. S ohledem na shora uvedené tedy žalovaná v souladu se zásadou koncentrace řízení nemohl k nově doloženému výpisu z živnostenského rejstříku přihlédnout.
35. Konečně k žalobcově argumentaci § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že pro nyní projednávaný případ není relevantní, zda žalobce splňoval podmínku pro vznik živnostenského oprávnění či nikoli, nýbrž že nedisponoval platným dokladem potvrzujícím účel jeho pobytu. Soud není oprávněn ani posuzovat postup živnostenského úřadu, neboť to není předmětem projednávaného případu. Pro úplnost soud dodává, že žalobcem zmiňované ustanovení se nevztahuje na žádosti cizinců, kteří nejsou občany jiného členského státu Evropské unie, o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, jak je patrné z jeho dikce. Dle § 47 odst. 6 písm. a) *vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4*. Na žalobcův případ tedy toto ustanovení nedopadá.
36. Závěrem soud konstatuje, že OAM se v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou, zda nebude zamítnutí žádosti znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (viz str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí). OAM zjistil, že na území ČR nepobývá žádný příbuzný žalobce a došel proto k názoru, že si zde žalobce nevytvořil žádné návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi jeho původu. Žalobce v odvolání proti tomuto posouzení nikterak nebrojil, námitku nepřiměřenosti nevznsl. Taktéž žalovaná se posouzením přiměřenosti zamítnutí žalobcovy žádosti podrobně zabývala v žalobou napadeném rozhodnutí (viz str. 7 a 8) a dospěla k názoru, že do žalobcova života nebude zasaženo nepřiměřeným způsobem. Soud považuje posouzení této otázky oběma správními orgány za dostatečné. Nadto žalobce v žalobě pouze obecně uvádí, že došlo k: „*porušení práva žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod*“, více však tuto námitku nerozvedl a nekonkretizoval, v čem toto porušení spatřoval. K tomu soud uvádí, že takto obecná námitka nezaložila a ani nemohla založit pochybnost soudu o dostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správními orgány.
37. Obdobně soud posoudil námitku nedostatečného přihlédnutí k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Správní orgány postupovaly v souladu se zjištěným skutkovým a právním stavem věci, nebyl zde prostor přihlížet k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Žalobce nedoložil, že by minimálně od 8. 3. 2019 do vydání prvostupňového rozhodnutí plnil účel pobytu na území ČR, čímž nesplnil zákonné požadavky pro prodloužení takového pobytu. Správní orgány tak nemohly postupovat jinak, než jeho žádost dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnout.
38. Soud proto uzavírá, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, správním řádem i Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a námitky žalobce jsou tak nedůvodné.

39. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. dubna 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu